

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. W., B. B.; Mgr. J. A., B. B.; B. H., Š.; M. N., M.; P. N., M.; M. S., M.; B. M., B. B.; J. H., M.; M. S., T.; J. B., ; P. Z., B.; V. D., B. B.; E. D., B. B.; A. Š., B. B.; M. R., B. B.; E. K., B. B.; Ing. Š. K., B. B.; P. Š., B. B.; Ing. J. P., B. B.; a E. T., B. B., zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., Advokátska kancelária, B. B.; vo veci porušenia ich základného práva podľa čl. 55 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva financií Slovenskej republiky a Úradu pre finančný trh a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. W., Mgr. J. A., B. H., M. N., P. N., M. S., Ing. B. M., J. H., M. S., J. B., P. Z., V. D., E. D., A. Š., M. R., E. K., Ing. Š. K., P. Š., Ing. J. P. a E. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. januára 2004 doručené podanie (ďalej len „sťažnosť“) M. W., B. B.; Mgr. J. A., B. B.; B. H., Š.; M.

N., M.; P. N., M.; M. S., M.; Ing. B. M., B. B.; J. H., M.; M. S., T.; J. B., Z.; P. Z., B. B.; V. D., B. B.; E. D., B. B.; A. Š., B. B.; M. R., B. B.; E. K., B. B.; Ing. Š. K., B. B.; P. Š., B. B.; Ing. J. P., B. B., a E. T., B. B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., Advokátska kancelária, B. B., vo veci porušenia ich základného práva podľa čl. 55 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) a Úradu pre finančný trh (ďalej len „úrad“) vo veci týkajúcej sa zmluvných vzťahov medzi sťažovateľmi a obchodnými spoločnosťami B.M.G. Invest, s. r. o., HORIZONT Slovakia o. c. p., a. s., DRUKOS, a. s., BDV družstvo, BOSTON Credit, a. s., (SPOROINVEST, a. s.) a AGW, s r. o., (ďalej len „nebankové subjekty“).

Z obsahu sťažnosti a z priložených písomností vyplýva, že každý zo sťažovateľov uzatvoril s niektorým z nebankových subjektov uvedených vyššie zmluvu o pôžičke, zmluvu o tichom spoločenstve, zmluvu o postúpení pohľadávky alebo zmluvu o vrátení členského vkladu s rozličnou výškou istiny, pričom nebankové subjekty prisľúbili sťažovateľom príslušné zhodnotenie vložených finančných prostriedkov. Sťažovatelia namietajú, že „utrpejú ujmu na svojich základných právach, keď vložené úspory neboli zhodnotené spôsobom garantovaným ... a to aj z toho dôvodu, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad pre finančný trh a Generálna prokuratúra SR nekonali dôsledne svoju povinnosť kontrolovať dodržiavanie zákonnosti v rámci im zverených kompetencií“. Podľa tvrdení sťažovateľov označené štátne orgány „svojou nečinnosťou spôsobili, že subjekty, ktoré podnikali na trhu nespĺňali zákonom predpísané podmienky a ústredné orgány štátnej správy nezasiahli v rámci možností zverených im zákonom“.

Na základe uvedeného sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základného práva zakotveného v čl. 55 ústavy postupom (nekonaním) ministerstva vnútra, ministerstva financií a úradu. Sťažovatelia zároveň „uplatňujú primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu ujmy vyjadrenej v peniazoch za to, že ... boli povinní trpieť stav finančnej ujmy vyhlásením konkurzu na uvedené spoločnosti“, a žiadajú, aby ústavný súd označeným štátnym orgánom uložil povinnosť spoločne

a nerozdielne vyplatiť sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie v celkovej výške spolu 6 089 900 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 55 ods. 1 ústavy hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky. Podľa čl. 55 ods. 2 ústavy Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danom prípade nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa otázkou včasnosti podania návrhu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ani otázkou jeho prípustnosti z hľadiska vyčerpania dostupných prostriedkov nápravy a súvisiacou otázkou právomoci ústavného súdu na prerokovanie vecí, pretože dospel k záveru, že sťažnosť je *prima facie* nespôsobilá stať sa predmetom meritórneho posúdenia zo strany ústavného súdu. Sťažovatelia totiž namietajú porušenie „ich základného práva“ v spojení s takým ustanovením ústavy, z ktorého im nevyplýva žiadne základné právo alebo sloboda, ochranu ktorých by im ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy mohol poskytnúť.

Ústava chráni a garantuje základné práva a slobody vymedzené v druhej hlave ústavy a v spojení s ustanoveniami čl. 7 ods. 5 a čl. 154c) ods. 1 ústavy aj základné práva a slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Ustanovenie čl. 55 ústavy ako úvodné ustanovenie tretej hlavy ústavy neustanovuje žiadne základné právo alebo slobodu, ktorých ochrany by sa fyzické osoby alebo právnické osoby mohli domáhať v konaní podľa čl. 127 ústavy.

Sťažovatelia v texte sťažnosti síce citujú aj všeobecné ustanovenie čl. 12 ods. 1 ústavy a ustanovenie čl. 20 ods. 1 ústavy (ochrana vlastníckeho práva), prípadné porušenie týchto ustanovení ústavy však jednak nijako nešpecifikujú a jednak v návrhu na rozhodnutie (tzv. petite sťažnosti) namietajú výlučne porušenie ich základného práva podľa čl. 55

ústavy. Sťažnosť v tejto podobe pritom nebolo možné považovať za návrh na začatie konania, ktorý nespĺňa zákonom predpísané náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 178/03). S prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov a hľadiská procesnej ekonómie ústavný súd nepovažoval za potrebné ani vhodné vstupovať do formálno-právne perfektného prejavu vôle sťažovateľov pokusom o modifikáciu jeho obsahu a vo svojich záveroch vychádzal z prejavu vôle sťažovateľov, tak ako bol tento adresovaný ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom označených štátnych orgánov a údajným porušením základných práv a slobôd sťažovateľov absentuje relevantná súvislosť. Návrh je preto v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnený.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2004